

„Er staat Suikerwateb”, spotte opeens Han, die op zijn teenen achter de meisjes was komen staan.

„Het is een receptje” weerde Marietje af, „ga jij maar weg. Ik ben de dokter, ik zal het recept wegbrengen”.

„Dat moet de verpleegster toch doen”, riep To.

„Welnee, de meid”, verklaarde de zieke.

„Zie je nou wel, dat er een dienstmeisje moest zijn”, riep Marietje. „Weet je wat. Ik ben de dokter, ik neem 't receptje

mee. Dat gebeurt ook wel”. Marietje liep het kamertje uit naar Ma en de tantes.

„Hier is een receptje Ma, we hebben een zieke”.

„Is suikerwater ook al medicijn?” vroeg Ma. „Dat's lekkere”.

„Al wat de dokter voorschrijft moet er komen”, verklaarde Marietje stellig. „Maar ik kon niet op het klaarmaken wachten, apotheker, ik heb nog meer patienten”.

„Zeg Marietje?”

vroeg tante Marie: „De zon schijnt zoo mooi, zouden jullie niet liever in den tuin gaan spelen?”

„Ik ben de dokter, tante”, verklaarde Marietje. „Dag dames. Zoo iets doet een dokter nooit”.

„Ja maar dokter”, hield tante aan: „Ik heb in de serre een groote doos pillen gezet (je moet 't niet vertellen, 't zijn suikerpepermuntjes), en die helpen heel goed. Maar je moet ze in de zon opeten”.

„O, dan gaan we naar de serre”, juichte Marietje, terwijl ze naar het kamertje liep. Gaan jullie allemaal mee in den tuin? Ik weet een groote doos pillen te vinden. Lekkere!”

Alle vier huppelden de gang door, de zieke ook, de trap af

naar beneden en weldra klonken hun blijde hooge stemmetjes op in den tuin.

„Zie zoo, laten ze prettig buiten spelen, ze kunnen nog lang genoeg in huis zitten, als 't winter wordt”, zei tante Marie.

Een uurtje later kwam Pa thuis. Hij liep naar beneden in den tuin en riep de kinderen. Zij mochten raden wat er in den binnenzak van zijn jas zat. Marietje zag dadelijk aan de dikke bobbels dat het vruchten waren en riep: „Appels”.

„Mis poes”, zei Pa lachend „wat denk jij, Rie?”

„Peren mijnheer”, zei Rie stellig.

„Jij heb 't geraden. Kijk eens aan”. Uit elken binnenzak trok Pa met moeite een zak peren.

Die groote is voor mijn jarige meid, maar jullie drieën krijgen ook een mooie. Waar zijn de anderen?”

„Hier Pa, hier zijn we allemaal”.

Pa deelde de peren rond en begon ze daarna een voor een te schillen. Han hapte er al zóó in. „Ze zijn ongeschild veel lekkerder”, zei hij.

„Nu ga je gang” zei Vader, „ik hoor bellen, ik denk dat je visite gehaald wordt, Marietje”.

Ja dat was ook zoo. De vriendinnetjes gingen spoedig heen en Pa danste met Marietje op zijn schouder onder het gejuich van allen de kamer in, waar Moe en de tantes zaten.

Aan tafel was het 's middags een gelach en gepraat van belang, want Ma tracteerde op appeltjes, die lustte Marietje zoo graag en op schuimpudding en Vader maakte allerlei grapjes.

„Wel Marietje, heb je nu geen prettigen verjaardag gehad?”, vroeg Ma, nadat ze Marietje 's avonds in bed nog eens goedennacht had gekust.

„O Maatje, heerlijk”.

„En heb je nu den Heere al gedankt ervoor?” vroeg Ma. „Want Hij geeft al dat goeds. De Heere geeft ons *alles*”.

Marietje sloeg de oogen neer: „Nee Maatje. Maar ik kan 't nog wel doen”. Ze sprong op, knielde op haar kussen, lei 't hoofd op moeders arm en zeide: „Lieve Heere, ik dank U dat U mij zoo'n prettigen verjaardag gegeven hebt”.

Een dapper baasje.

Vlak is de weg. Fel schijnt de zon.
Wat of dat ventje toch begon
Dat daar loopt in zijn ééntje?
Een zwaar boek torst hij onder d' arm.
Hij hijgt en puft: „die jas is warm!”
Ook trekt hij met zijn beenje.
Zijn schoentje is hem vast te nauw,
Toch stapt hij zonder dralen, gauw
Zoo langs mij heen op 't padje.
„Dag broer! toe, geef dat boek eens hier,
Ik draag het voor je met plezier.”
Hij schudt van „neen,” ons maatje!
Maar grijpt het boek nog stijver beet
Alsof hij van geen moeheid weet,
Als ging het om zijn leven.
Hij zal het mij niet geven!

Wel kleine baas, jij wordt een man
Die menig pakje tillen kan!

H. RIEMENS.

THOMAS EN ZABI
DE FRIESCHE ROBINSON CRUSOË

NAVERTEELD DOOR
— T. BOKMA. —

(*Vervolg*).

Thomas schudde 't hoofd.

„Neen, zei hij, als ik in jouw plaats was, ging ik er niet weer heen, al wist ik ook nog zoo goed, waar dat land lag. Denk eens, een land vol negers....”

Lachend viel Zabi hem in de rede: „Je vergeet, Tommetje, dat ik zelf ook een neger ben en me dus tusschen negers juist op m'n plaats moet gevoelen. Want de blanken zijn in menig opzicht nog even afkeerig van ons als een jongen, dien ik eens hoorde zeggen, dat zoo'n vieze man geen wit hoofdkussen noodig had, omdat 't zonde en jammer zou zijn, als het heldere linnen in één nacht zwart werd. En zoo ziet iedere blanke verachtelijk op ons, negers, neer.”

„Neen, Zabi, niet iedere blanke, ik tenminste niet. Dat ik zoo-even zei: een land vol negers, bedoelde natuurlijk een land vol wilde, heidensche en onbeschaafde menschen. Je zou er ook niet meer op je gemak zijn en mij zou 't spijten, als je er heenging. Zeg, je moet eens met me naar mijn land gaan en mijn ouders ook leeren kennen. Zie, als je altijd thuis bent, merk je niet zoo, dat je ze liefhebt, maar als je weken en maanden lang op 't water zwalkt, denk je er meer aan. En dan verlang je weer naar de welbekende gezichten en zelfs naar de huizen en straten der stad.”

Zabi was diep getroffen door het welgemeende aanbod.

„M'n jonge vriend,” zei hij aangedaan, „ik dank je voor je vriendelijkheid. O, 't is, 't doet zoo goed, te weten, dat er iemand is, die iets voor je voelt. Zonder dat is 't leven zoo eenzaam. Ik wil je vriend zijn, altijd. Maar weet je, wat *ik* zooeven zag, toen jij over je land sprak en over je ouders? Toen zag ik een klein, vriendelijk dorpje. De eenvoudige hutjes, met lage deur-openingen, overschaduw'd door hooge palmen en 't heele dorpje

omringd door acaciastruiken. In 't midden 't groote plein, met gras begroeid, waar talrijke geiten graasden en kleine kinderen speelden en stoeiden en bovenal... voor de deur der tweede hut mijn moeder, die in een mortier het koren fijn stootte en mijn vader, met een pas gedoodde antilope op den schouder! O, mijn arme ouders, mijn lieve broer Wanja!

En dan, er zijn geen schooner landen dan het mijne is, Thomas! In 't zuiden stroomt de bruisende Romuva, waarin de visschen talrijk zijn als de vogels in de lucht en snelstroomende beekjes kronkelen vriendelijk door de valleien, waar wild in overvloed is... maar, helaas! mijn volk kent niet Hem, die dat schoone land schiep en dankt Hem niet voor 't goede, dat het ontvangt. O, hoe graag zou ik de menschen in mijn land vertellen van den Heiland der wereld! Hoe gelukkig zou ik zijn, als ook Wanja en mijn moeder en mijn broers en zusters Hem leerden liefhebben!"

Hier eindigde hun gesprek. 't Was etenstijd en de beide vrienden lieten zich de voedzame gort met spek best smaken. Toch dwaalden hun gedachten dien dag nog vaak naar ver verwijderde streken: het kleine havenstadje aan de Friesche kust, waar Thomas' ouders woonden en het onbekende, heidensche Makonde, waar Zabi naar verlangde. Doch toen den volgenden morgen een vijftal Spaansche schepen gepraaid werden, die op reis naar huis waren, geraakten de gedachten meer op den achtergrond. Er waren een paar matrozen, die Spanje en zijn bewoners goed kenden en dezen verhaalden zoo veel van hun verblijf in de Spaansche havens, dat een ieder met aandacht luisterde. Een paar dagen later ontmoette het schip een school vliegende visschen, waarvan er een groot aantal op het dek neervielen. Ze waren zoo groot als een haring en hadden lange vinnen; als ze met kracht hoog uit het water opsprongen, bleven ze op die uitgespreide vinnen een poosje door de lucht voortzweven.

„Een aardig spelletje!" riep Thomas.

Maar de stuurman zei: „k Geloof niet, dat ze 't zelf zoo aardig vinden. Zoo'n luchtsprong maken ze, om van een vervolger bevrijd te worden en 't helpt ze ditmaal niet veel: ze komen in de pan terecht en worden gebakken."

Thomas had medelijden met de arme visschen, maar at zijn deel van de vangst toch smakelijk op. En ondertusschen zette

het schip de reis naar Indië voort en de eene dag na den anderen verliep, zonder dat er iets bijzonders gebeurde.

III. EEN VRIEND IN DEN NOOD!

Op een schoonen voormiddag had onze jonge vriend een schaduwrijk plaatsje op 't dek uitgekozen. Hij keek naar de vroolijk voortrollende golven, die wel schenen krijgertje te spelen, evenals hij in vroegere jaren met zijn makkers op de markt te Harlingen placht te doen. Nu en dan sprong een groote visch, misschien door een vijand vervolgd, boven 't water uit en verdween dan weer in een kring van schuim.

't Was warm en Thomas zette de ruige muts af, zoodat de wind hem verkoelend over 't hoofd kon strijken. En hoog boven

hem, waar een paar der oudste matrozen bezig waren een losgeraakt touw vast te binden, blies de wind in de zeilen en bolde ze zachtjes.

Daar zag Thomas den scheepsdokter en den kapitein in druk gesprek over het dek wandelen. Zeker iets bijzonders, dacht hij, want de dokter was geen spraakzaam man en zei nooit meer, dan noodig was. Hij moest wel erg knap zijn, want hij zat een groot deel van den dag in z'n boeken te snuffelen, maar nu....! Zoo druk had

Thomas hem nog nooit hooren praten. 't Scheen iets ernstigs te zijn; beide mannen keken bezorgd. Terwijl ze hem voorbij liepen, hoorde Thomas den dokter zeggen: Het is een zeer ernstig geval en als er geen afdoende maatregelen worden genomen, kan ik vooruit wel zeggen, dat ons aller leven in gevaar is.

Wat de kapitein hierop antwoordde, verstond onze vriend niet,

doch het gehoorde was al erg genoeg. Hij keek onderzoekend den horizon rond, of er misschien een storm dreigde, of een zee-roover in zicht was. Niets van dat alles. De lucht was klaar, de wind begon wel iets op te steken, doch er was niets te bespeuren, dat een storm kon doen verwachten. En hoe Thomas ook tuurde, er viel geen naderend zeil te bekennen. Daarbij liep de Vitorix zoo goed als men maar kon wenschen. Op de voorplecht zaten een tiental matrozen kalmpjes te praten, de roerganger hing lusteloos op zijn bank alsof hij wilde zeggen: waartoe is 't wel noodig, met zulk prachtig weer een schip te sturen! Het zoekt zelf wel z'n weg. En bij den grooten mast waren een paar mannen op een bank ijverig met naald en draad bezig, om een paar scheuren in hun kleeven dicht te naaien of een knoop aan te zetten. Welk ernstig gevaar kon dan het schip dreigen?

Spoedig zou hij het hooren. Een der matrozen, die 's nachts de wacht hadden gehad en nu nog in hun hangmatten sliepen, verscheen nu op 't dek en kwam op Thomas toe. Ruw schreeuwde hij hem toe:

„Zeg, Tom, je vriend Zabi heeft het leelijk te pakken. Het ziet er niet zoo best uit, want niemand mag bij hem. Als hij ons nu ook maar niet in de pekel zet, die nikker!”

Hierop keerde hij Tom den rug toe en stevende naar de voorplecht. Thomas' eerste beweging was, op te springen om z'n vriend op te zoeken, doch een wenk van den kapitein, die hem juist voorbijging en z'n bedoeling scheen te raden, hield hem terug.

„Je weet dus, hoe 't met Zabi gesteld is”, zei de kapitein ernstig. „Je blijft aan dek en gaat niet omlaag, begrepen?”

Thomas was te verslagen, om ook maar iets te kunnen antwoorden. Zabi was den laatsten tijd moe en lusteloos geweest, gisteren vooral, doch nu reeds zoo ziek, stervende misschien! En waarom mocht hij zijn vriend dan niet gaan zien en oppassen en vertroosten!

Spoedig wist een ieder op 't schip, dat de neger Zabi aan een zeer besmettelijke ziekte leed en ook, dat de dokter geraden had, hem zoo gauw mogelijk van boord te verwijderen omdat hij voor de overige manschap een gevaar opleverde.

Van boord verwijderen! Thomas huiverde als hij er aan dacht, want hij wist, wat het beteekende. Hij snelde naar den kapitein en smeekte hem, den armen Zabi niet zoo onmenschelijk te behandelen, te vergeefs. En al had de kapitein, die medelijdend